

Ekumenik från en församlingsmedlems horisont

Jag har blivit ombedd att ge några reflektioner om församlingens ekumenik under år som gått. Reflektionerna kan av naturliga skäl inte ges 100 år tillbaka. Inte heller 50 år, men väl från 70-talet.

Margareta och jag flyttade från Stockholm till Upplands Väsby 1968. Stadsförsamlingens stora, men faktiskt även familjära krets lämnade vi några år senare för att flytta till Upplands Väsby missionsförsamling som vid den tiden markant ökade medlemsantalet.

Upplands Väsby missionsförsamling hade börjat tillämpa associativt medlemsskap. Detta innebär att person kan vara medlem i församlingen och fortsätta att tillhöra sitt modersamfund.

Bland församlingens då nya medlemmar fanns representation från så gott som alla samfund och även från Svenska kyrkan. Detta faktum skulle kunna uppfattas som att församlingen i sin verksamhet visade/visar stor öppenhet gentemot andra kyrkor. Så kanske det var och är, även om jag tycker det skulle kunna vara mer.

Låt mig nämna några exempel på samverkan som under åren har skett och sker.

Jag erinrar mig under de första åren en gemensam tältmöteskampanj tillsammans med pingstkyrkan. Tältet var uppslaget utmed järnvägen i höjd med Optimus. Den formen av gemensamma möten blev inte långvarig.

Sommaren innebär medlemmar i förskingringen, så även Allhelgonahelgen. Då är det lämpligt att ha gemensamma gudstjänster missionskyrkan och pingstkyrkan. Predikanternas byte av kyrkor är också en strävan efter enhet – eller är det mest en tradition? Predikanterna i kommunens samtliga kyrkor träffas månadsvis till samtal.

Under detta år har initiativ tagits till lovsångs- och bönevandring mellan kyrkorna. Inom musikens ram har gemenskap över kyrkgränserna skapats vid flera tillfällen dels i körsammanhang och dels genom Väsby brass.

Säkert finns det många fler exempel. Hur är då öppenheten för ekumenik på lokalplanet idag? Så som jag ser det är det många gånger praktiskt att samverka. Någon direkt långsiktig strävan att uppnå en enhet kan inte jag se. Mest handlar det om tillfälliga handlingar och visst tycker vi då – när tillfälle ges – att det är fint att få träffa trossyskon från andra kyrkor. Men idag har var kyrka fyllt sin arbetsdag där den är verksam. Och så skall det väl vara – alla kyrkor har sitt ansvar och sin uppgift inom sin del av kommunen.

Ekumenik i närradion

Ekumenik – att arbeta för enhet handlar om att minst två parter strävar efter detta. Finns det behovet? Jag ställde frågan per telefon till Lennart Lundquist i Eds församling och Stefan Andersson i Pingstkyrkan. Här måste jag tillstå att dessa två predikanter gav mig en vidare syn på ekumeniken. Dessutom påminde båda om kyrkogemensamma gemenskaper vilka jag inte tänkt på. Ungefär det här berättade de.

Lennart Lundquist, Eds församling:

Ekumeniken mellan kyrkorna i Upplands Väsby fungerar mycket bra. Internt träffas vi predikanter vid flera tillfällen. Vi som predikar i kommunens olika kyrkor har sedan många år tillbaka regelbundna sammankomster cirka 8-9 gånger per år till något vi kallar Collegium Pastorum. Då ges möjlighet till inre uppbyggelse. Vi har även börjat med informella morgonsamlingar med förbön ungefär varannan vecka. Någon gång under året, utanför kommunens gränser, har vi en gemensam studiedag.

En viktig angelägenhet för kyrkorna var den numera nedlagda närradion. Där ansvarade Missionskyrkan, Pingstkyrkan och Eds församling tillsammans för att höras i etern. Mest uthållig var Pingstkyrkan som efter en enkätundersökning om lyssnarfrekvensen dock fann för gott att sluta sända.

Lennart Lundquist nämner predikobytena som ett sätt att få predika inför en annan församling och ävenledes ge gudstjänstbesökarna tillfälle att lyssna till en grannförsamlings förkunnare. Han ser att kyrkorna har samma mål med sitt arbete. Medlen är olika. Detta är inget hinder. Det är en tillgång.

Stefan Andersson, Pingstkyrkan:

Stefan Andersson i Pingstkyrkan instämmer med Lennart Lundquist om den goda ekumeniken. "Den är i växande" säger han. Det är ett fint

kollegialt förhållande mellan kyrkornas förkunnare där olika åsikter hanteras på ett öppet och respekterat sätt. De regelbundna företroendefulla sammankomsterna i denna krets har bland kommit till synligt uttryck i kyrkornas gemensamma nattvardsgudstjänster i Väsby centrum. En sådan nattvardsgudstjänst kommer att erbjudas på nytt under advent.

Tisdagsträffarna som hålls gemensamt mellan Missionskyrkan och Pingstkyrkan har en lång tradition bakom sig. Den formen av gemenskap är värdefull och skall bevaras. Gudstjänsterna som hålls tillsammans under sommaren och i allhelgonatid ser han inte enbart som något praktiskt. Vår gemenskap är allvarligare och djupare än så. "Vi ser det som värdefullt att få ha gemenskap med våra trossyskon i Missionskyrkan" avslutar Stefan Andersson.

Inga samfund?

Till sist vill jag nämna om Sändarens intervjuer i samband med kandidaturen till missionsföreståndarposten i Baptistsamfundet. Frågan ställdes om inställningen till samgående med olika grupperingar av samfund. Någon svarade ungefär så: "Frågan är inte så intressant på längre sikt eftersom vi troligen inte har några samfund om tio år."

Ja så kanske det är. Och då är det möjligen inte mödan värt att gräva så mycket i om vad vi anser om ekumenik. Huvudsaken är att vi kristna arbetar med varandra och inte mot varandra.

NILS-ÅKE BARKEFORS